

Forordn. af 9. April 1740, der anføres saalydende: „Alle, som enten til det almindelige Beste eller for sig selv i egne Tilfælde Medicinen, Pharmacien, Chymien, Chirurgen, Jordemoder- og alle dertil hørende Kunster og Videnskaber noget have at angive, foreslaa, forespørge, klage, Raad og Assistance at søge, skal sig ved dette collegium sømmelig melde uden dets Vidende og Approbation intet nyt og usædvanligt begynde, og om nogen tror sig fornærmet, da oppebi dette collegii samdrægtige Betænkende og Decisum.“ Det er paa Grundlag først og fremmest af denne Lovbestemmelse af 1740, at Sundhedskollegiet mener, at jeg har tilsidesat mine Pligter ved at afvige fra de Forslag, det har gjort, og ved i forskellige Tilfælde at handle uden at søge dets Raad og Betænkning. Der staar jo i denne Lovbestemmelse, at alle, som have noget at foreslaa, forespørge, Raad og Assistance at søge — *alle*, det er *alle*, altsaa ogsaa Justitsministeriet —, skulle sig ved dette collegium sømmelig melde og afvente dets Betænkning og Decisum. Det synes virkelig at være saa, at man i Sundhedskollegiet har den Opfattelse, at denne Bestemmelse af 1740, givet af Christian den 6te, er en Bestemmelse, som virkelig i sin Tid har fuldstændig tilsidesat alle de Regler, som vare gældende i Kongeloven, fuldstændig tilsidesat den enevældige Konges Magtfuldkommenhed, og paa alle disse Omraader lagt den ind under Sundhedskollegiet, og at denne Bestemmelse har været saa kraftig, at den endogsaa har kunnet overleve Grundloven af 1849 og den Dag i Dag er gældende og giver Sundhedskollegiet Ret til i alle Sager vedrørende Medicin, Farmaci osv. at forlange at blive spurgt og forlange at afgive Betænkning og Decisum derover, altsaa afgøre Sagerne.

Endvidere paaberaaber Sundhedskollegiet sig i Klagen, at i Foundationen for Kirurgisk Akademi § 11 hedder det: „Ved alle Vakancer af kirurgiske Betjeneringer, som og udforderlige, nye kirurgiske Indretninger — skal vedkommende collegia (d. e. Ministerier) hver Gang henvende sig til Akademiet for at lade sig foreslaa due-lige Subjekter til kongelig Befordring“, og det er ydermere slaet fast i Reskriptet af 13. Maj 1803, hvori der siges, at det ny Kollegium „har, igennem Kancelliet, at gøre Kongen Forslag til Embeders Besættelse, som hører under dets Virkekreds, Medici om de medicinske og Kirurgi om de kirurgiske“. Og endelig siges det, at det i Sundhedskollegiets Instruks af 15.

Juni 1813 § 25 udtales, at „Forslag om Embedsbesættelser skal ske i Overensstemmelse med, hvad i Reskriptet af 13. Maj 1803 er fastsat“. Alt det kan jo være meget rigtigt og meget godt, men som det høje Ting vil se, efterhaanden som jeg rykker frem i Klagen, forandrer denne Forslagsret sig efterhaanden i Sundhedskollegiets Bevidsthed til en Ret til, at Forslagene skulle følges. Forslagsretten bliver til en Ret til at træffe Afgørelse, og denne Instruktion af 15. Juni 1813, som Sundhedskollegiet meget rigtigt siger har Lovkraft, forandrer sig fra at være en Instruktion for Sundhedskollegiet til at blive en Instruktion for Justitsministeriet, en Instruktion om, hvorledes Justitsministeriet har at forholde sig lige overfor Sundhedskollegiet, og det skønt Instruktionsens Indledning udtrykkelig lyder paa — Sundhedskollegiet har selv udarbejdet Udkastet til Instruktionsen, men neppe Udkastet til den Indledning, den fik, inden den blev underskrevet af Kongen —: „Instruktion, hvorefter vi, Frederik VI p. p. allernaadigst ville, at vort medicinsk-kirurgiske Sundhedskollegium i vor kongelige Residensstad Kiøbenhavn sig allerunderdanigst skal rette og forholde.“ Men dette er nu blevet til: Instruktion, hvorefter Justitsministeriet sig allerunderdanigst overfor Sundhedskollegiet skal rette og forholde. Dette er altsaa virkelig den Fremstilling af Sundhedskollegiets Magtfuldkommenhed, som følger af Klagen Paaberaaben af disse forskellige Lovbestemmelser.

Naar jeg nu gaar selve de i Klagen anførte Tilfælde igennem, saa begynder den med en Klage over, at jeg har forbigaaet Sundhedskollegiets Indstilling ved Indstillinger angaaende Udfærdigelsen af Bevillinger til at drive personlige Apoteker, og det, der kan siges derom, stadfæster tilfulde det, jeg sagde i Begyndelsen af mine Udtalelser, idet Forholdet nemlig er det, at i de 5½ Aar, jeg har været Minister, har jeg gjort Indstilling om Besættelse af 50 Apotekerprivilegier, og deraf har jeg i 5 — siger og skriver fem — Tilfælde fraveget Sundhedskollegiets Indstilling. Jeg tror, at hvem der har fulgt hele denne Sag i Bladene, vil have Grund til at blive noget forbløffet over denne Oplysning. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa de enkelte fem Tilfælde og paa de Grunde, som have ledet mig; jeg skal kun sige, at det ene af Tilfældene var det, som det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) omtalte i Lørdags, og hvor han meget stærkt takkede mig for den Mand,